

„Ja, der maa gøres alt for at holde hans Kræfter oppe. Maa-ske har Enslev aldrig været mere uundværlig for Landet end netop nu.“

„Ja ja, De skal som sagt ikke ængste Dem. Men forresten maa jeg erindre Dem om, at jeg kun er her som Stedfortræder. Naar Professor Bendix i næste Uge kommer hjem, vil det nok være rigtigst at foretage en grundigere Undersøgelse. Foreløbig gælder det jo hans Nattero. Hvad der kan tænkes at afficere ham, maa han skaanes for. Derfor ingen Politik iaften, Frøken Evaldsen!“

Han sagde det sidste smilende, med opløftet Pegefinger, hilste derpaa Godnat og gik.

Da Frøken Evaldsen kom ind i Sovekammeret, havde Enslev lagt sig ned. Hun vilde tage Plads paa Sengekanten, men han bad hende sætte sig i Stolen, og da hun spurgte til hans Befindende, svarede han vranten, at hun-jo havde talt med Doktoren.

Det varede dog ikke længe, før han begyndte at spørge hende ud. Havde hun været i Rigsdagen? Der var vel ikke forefaldet noget af Interesse? Var der ikke Aftenmøde?

„Jo, jeg havde tænkt at gaa derhen,“ sagde hun. „Men der sker vel ingenting. Det er jo bare Finansloven, der skal gøres færdig.“

„Og om Ministerudnævnelsen forlyder der stadig ikke noget nærmere? Jeg er forresten ikke i Tvivl om, at det bliver Provsten. Tyrstrup vil engang vise sig som en Helt. Han tør ikke andet for Gjørup. Og desuden har han jo et helt Helvede af Præster i sin Slægt. — Men hvad er der? Du sidder saa urolig. Veed du noget alligevel?“

„Nu skal du ikke spørge, Ven! Nu skal du sove.“

„Slidder-Sladder! Har du hørt noget, saa ud med Sproget! Sid ikke der, som om du havde Mavepine!“

Hun kunde ikke undslippe. Hans Tone blev tilsidst saa op-hidset og grov, at hun maatte fortælle, hvad Direktør Zaun havde meddelt hende.

Hvor forberedt Enslev havde været, følte han det alligevel et Øjeblik, som om Verdensløbet standsede. Det var første Gang i mange Aar, at man saa aabenlyst satte sig op imod hans Vilje.